

ת"ד 19/1058 - מדינת ישראל, תביעהו תעבורה תל אביב נגד סаш שטיילמן

בית משפט השלום לטעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 19-1058 מדינת ישראל נ' שטיילמן
בפני כבוד השופטת שני שטרן

בעניין:

מדינת ישראל
تبיעות תעבורה תל אביב
באמצעות ב"כ עוז בשאר

נגד

סаш שטיילמן באמצעות ב"כ עוז גיל סמרה

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של פנית פרסה בנסיבות חמימות, נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות הגורמת נזק, בקשר עם גרים חבלה של ממש.

כתב האישום מתאר כי ביום **21.06.2019** סמוך לשעה **15:00** נהג הנאשם רכב ברחוב סוקולוב ממערב למזרח והתקרוב אל מול בית מס' **61**.

אותה שעה נהג המערב ברחוב סוקולוב, מזרח למערב, מול כיוון נסיעת הנאשם.

כתב האישום מיחס לנagit נהיגה בחוסר זהירות בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרכ, לא הבחן מבעוד מועד באופנו אשר היה קרוב אליו, ביצע במקום פנית פרסה, נכנס למסלול נסיעת האופנו, חסם דרכו שני כלי הרכב התנגשו.

ה נהג המערב נחל חבלות של ממש - שבר באגן השעריר ניתוח ואשפוץ עד ליום **30.6.2019** וכן שני כלי הרכב ניזוקו.

ה הנאשם, באמצעות בא כחוי, כפר בעבירות המיחסות לו וראיות הצדדים נשמעו.

עמוד 1

מטעם המאשימה העידו סיר שהגיע למקום, 2 בוחני תנועה והמעורב בתאונה.

עת/1 סיר תנועה, באמצעותו הוגש דוח פעולה.

מדובר בחפעולה עולה כי הנאשם דיווח על תאונת הדרכים והמתין לבואם של השוטרים, כשהסיר הגיע למקום התאונה הנאשם מסר לו כי רוכב אופנוע פגע ברכבו בעת שביצע פנית פרסה, המעורב במצב פונה כל לביה"ח. עוד עולה כי המעורב אינו מורה להנעה לסוג האופנוע בו רכב והאופנוע נלקח על ידי חברו. **בחקירה נגדית** מסר כי הגיע ראשון לזירת התאונה, לא הגיע בוחן תנועה וכי האופנוע הוברחה מהמקום על ידי חברו של המעורב.

עת/2 בוחן תנועה, העד חקר את הנאשם ובאמצעותו הוגש הودעת נהג תחת אזהרה מיום 24.06.2019.

בחקירה מיום 24.06.2019 מסר הנאשם כי עת נסע ברחוב סוקולוב החליט לבצע פנית פרסה, מקום בו מותר לעשوت כן, לבדוק את מצב התנועה ובחני כי במרקח של כ- 4 בניינים ממנו, בינוון הנגיד עומד רכב פרטי ומאפשר להולכי רגל לחצות את הכביש לאחר מכן החיל בפנית פרסה ו"בחלק השני" של הפניה הרGIS מכאה ברכב, בدلת האחוריות מימין. לדבריו, כשיצא מהרכב הבхиון כי רוכב האופנוע נכנס בו וכי הרכב שעמד ואפשר להולכי הרgel לעبور עדין עומד במקום. עוד מסר כי חברו של המעורב לקחו את האופנוע וברחו מהמקום.

עת/3 בוחן תנועה, הגיע 2 סקיצות של מקום התאונה, תע"צ, תמנויות ממוקם התאונה והודעת חדש מיום 05.07.2019.

העד כי מדובר בתיק הצעדה, כי הגיע לזירת התאונה ביום 14.07.2019, ביצע ניסוי שדה ראייה ומצא כי מכיוון נסיעת הרכב הנאשם וצדעה ראייה פתוח 82 מ' לפנים ולא הייתה כל מגבלה להבхиון ברוכב האופנוע. لكن המלץ להעמידו לדין.

בחקירה נגדית מסר כי המלצתו להעמיד לדין את הנאשם התבessa על ניסוי שדה ראייה.

לדבריו, לא ביצע חישובים ואת היתכנות התאונה בנסיבות שונות של רוכב האופנוע וזאת משום שמדובר בתיק הצעדה ובתיקים מסווג זה בחינת מקום האירוע אינה מתרכשת בסמוך למועד התאונה ואין סימנים על הכביש ומשכך לא ניתן לדעת מה נק' האימפקט (עמוד 16 שורות 16-2).

במה שקדם כי זמן תגובה של נהג היו 0.75 שניות ואין גורם שיכול להשפיע על זמן התגובה. (עמודים 17-16) והסביר כי אינו יכול לחשב מרחק עצירה בלי הנתון של מקדם חיכוך (עמוד 18 שורות 19-25).

כשנשאל: "איך אתה מסיק שהליך שלי היה רשלן, רק בגלל שהייתה תאונה?" הסביר הבוחן: "שדה ראייה פתוח.. לראות שמדובר ברחוב ישר, שדה ראייה לפנים פתוח, נהג שמניע מצב עצירה צריך להבחן בסביבה המתקרבת". (עמוד 20 שורות 4-6).

לדבריו, זמן תגובה של נהג אינו משתנה גם במקרה של נהג שאינו מנוסה על סוג הרכב.

עת/4, המערוב, סיפר על החבלות שנגרמו לו מהתאונה והשפעתן על חייו. בחקירה **נגדית** טען כי פגע ברכב הנאשם מצד ימין (shoreות 1-2 עמוד 27), ציין כי היו רכבים ולפתע הנאשם פנה פנית פרסה (עמוד 27 shoreot 30-31 לפורתוקול). המערוב הודה כי רישון הנהיגה שלו לא התאים לסוג האופנוו והסביר כי: "בקלות אפשר להתבלב בין ג'ורייט 200 לג'ורייט 125 סמ"ק". (השබוש במקור, ש.ש.). המערוב העיד כי נהג באופנוו משום שריצה לרכוש אותו. לשאלת הסניגור: "אין לך רישון על האופנוו זהה, מה לך ורכוש את האופנוו זהה?" השיב המערוב: "לא ידעת שהאופנוו 200 סמ"ק".

עוד טען המערוב כי נהג ב מהירות של 40-30 קמ"ש. כשתפקידו להסביר את השינוי בגרסתו, שכן לכתחילה סיפר שנ Hag ב מהירות של 70-60 קמ"ש, הנאשם הסביר כי היה בהשפעת מורים וסבל מכאבים.

בתום שמייתו הכריזה המאשימה, אלו עדי.

מטעם ההגנה העיד הנאשם, שנשמע ביום 24.03.2022. בחקירה **נגדית** אישר כי מכיר את מקום התאונה ובמועד בו אירעה הרחוב הומה אדם. משכך, עצר את רכבו לפני פנית הפרסה ונכנס לתחנת האוטובוס כדי לבצע את הפניה בפעם אחת. הנאשם אישר כי שדה הראייה פתוח לפנים וכיוון שראה למרחק כ-100 מטרים ממנו רכב עוצר ומאפשר להולכי רגל לחצות, ביצע את הפרסה.

סיכום הצדדים:

המאשימה הפנתה לעדויות ולמסמכים אשר הוגשו מטעמה.

המאשימה הפנתה, לנסי שדה הראייה, לסקיות שער הבוחן ולעדותם לפיה המדבר בתאונה שענינה "אי מתן זכות קדימה" ולדבריו החשיבות בתיק זה מתייחסת לשדה הראייה. מעודתו עולה כי שדה הראייה פתוח 82 מ' לפנים ולא היה דבר שהפריע לשדה הראייה.

לשיטת המאשימה יש סתיות בדברי הנאשם באשר לאופן פנית הפרסה. בחקירהו מסר כי ביצע את הפרסה מצדוי הימני ביותר של הכביש ואילו בעודתו בבית המשפט סיפר כי נצמד לתחנת האוטובוס מימין לכביש. בסופו, עדותו באשר לנסיבות רוכב האופנוו הינה עדות כבושא שעלה בעודתו ואני נתמכת בחומר הראיות. כמו כן, אף אם המערוב נסע ב מהירות אין בכך כדי להסיר את אחריות הנאשם ולנטק את הקשר הסיבתי שבין ניגומו בחוסר זהירות בביצוע פנית הפרסה לבין קרונות התאונה ותוczאותיה.

ההגנה סיכמה כי אף אם שדה הראייה היה פתוח לפנים, מכיוון נסיעת הנאשם, אין בכך להוכיח כי הנאשם אשם בקרונות התאונה. בתיק ישנים מחדלי חקירה ולא נבדקו אפשרויות נוספות לקרונות התאונה; יכול כי האופנוו החליק, הכביש לא היה תקין, היו בורות בכביש כתם שמן ויכול כי האשמה לתאונה רובצת לפחות חלקית היות והינו בלתי מורשה לנוהג באופנוו מסווג זה וישנה אפשרות שנ Hag ב מהירות מופרצת או ב מהירות בלתי סבירה.

אף שמדובר ברחוב סואן לא נחקרו עדי ראייה, מקום הפגיעה ברכב לא נבדק ובבדיקה הוכח אין התייחסות לאפשרות מניעת התאונה.

בנוסף, המעורב אינו עד מהימן, עדות רצופה בשקרים ובעונות שאין מניחות את הדעת, גם שיש לו עניין בהרשעת הנאשם.

ኖכח מחדלי החקירה, עדות הנאשם שאינה נסתרה ביקשה ההגנה לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי ראיות הצדדים, ושבתי עיינתי בהם, מצאתי כי הנאשם ביצע את העבירות המיויחסות לו בכתב האישום וזאת, מהטעמים שיפורטו להלן:

הנאשם אישר קביעת הבוחן כי לפני שדה ראייה פתוח בן 82 מטרים. יתרה מזאת, חלק מעודתו ציין הנאשם כי הבחן ברכב שעומד ומאפשר להולכי רגל לחצותו, למרחק של כ-100 מטרים ממנו. בנסיבות אלו, בהן שדה הראייה פתוח ואינו כולל הפרעות, לא ניתן לקבל טענת הנאשם לפיה ביצע את הפרסה, בבית אחת, מבלי שהמעורב היה בשדה הראייה, עת החל לחצותו.

מקום בו שדה הראייה של הנאשם היו 82 מטרים, אפילו אם נהג המעורב מהירות 70 קמ"ש (בהתאם לאמरתו הראשונית), הרי שהסתפקו הינו 19.444 מ' לשניה. (70:3.6). אם תתקבל גרסת הנאשם לפיה ביצע הפרסה בבית אחת, הרי שהוא נמשכה 2 שניות או 3, לכל היותר. לכן, בעת שהחל הנאשם ביצוע הפרסה היה המעורב למרחק של 38.333 מ' או 58.333 מ' מהנאשם, ככל היוטר. משמע, המעורב היה מצוי במסגרת 82 המטרים, **בשדה הראייה של הנאשם**.

אי מיזמי החקירה

לא נעלה מעני טענת הסניגור באשר לאי מיזמי החקירה מצד הבוחן המשטרתי, לרבות יציאה מאוחרת לשטח, במסגרת 'תיק הצמדה', אי חקירת המעורבים ואי ביצוע חישובים.

ההלכה המרכזית בעניין מחדלי החקירה מציה במסגרת **ע"פ 5386/05 אלחוורי נ' מדינת ישראל, מיום 18.5.06** והאסמכתאות המרבות המצוות שם.

נאמר, כי בסיס חובת החקירה עומדת החובה לפעול לחקיר האמת והבאת האשם האמתי לדין, חובה למיזמי הליכי החקירה כראוי, ובתוך כך חלק מזקות הנאשם למשפט תקין והוגן בהיותו אמצעי לחשיפת האמת.

במקרים של מחדלי החקירה, בית המשפט ישאל עצמו, כך נקבע בהלכה הפסוקה, אם אלה כה חמורים עד כי יש חשש לקיפוח הגנת הנאשם.

మחדלי החקירה נבחנים כמובן, לאחר שמיית התקיק במלואו, ותמיד ישווה בית המשפט לנגד עניין את ההבדל בין דיות הראיות לבין מיזמי החקירה.

התביעה הפלילית צריכה להביא ראיות מספיקות ולא ראיות מקסימליות להוכחת אשמו של הנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

מחדרי חקירה אינם מביאים מנה ובה לזכוי נאשם, עם זאת במשורט של כמהות מחדרי חקירה היורדת לשורשו של הלייר, יכול הדבר לפגוע ביכולת הנאשם להתגונן, ובתווך בכך לעורר ספק סביר באשר לאשמה.

לא מצאתי בתיק זה מחדרי חקירה מהותיים היורדים לשורשו של הלייר.

אכן, בעיני, ראוי היה כי הבחן יבצע חישובים כלשהם, הבודקים את גרסאות הצדדים ומחשבים את מיקומם של המעורבים, גם אם יתבססו על אמרות המעורבים ולא על נתונים פורנניים. לטעמי, המונח 'תיק הצמדה' אינו ניתן כקסם המאפשר קביעות בעל פה.

יחד עם זאת, על מנת להטעים מסקنتי, מקום בו בפני בית המשפט הונח נתון שאינו נמצא בחלוקת- שדה ראייה, מצאתי מקום לעשות שימוש בחישובים שאוזכרו על ידי הבחן בעדותו- ש'1, עמ' 18 לפrootokol מיום 14.7.21. חישובים אלו מוכרים, אינם נתונים בחלוקת ו אף נקבעו ככלו המוצאים בידעה שיפוטית. (ר' עפ(י-ם) 7/48 יעקב לוי נ' מ"י, בו קבע בית המשפט המחויז כי טבלאות קדרון עונות על הקriterיוונים הנדרשים לצורך ביסוס ידיעה שיפוטית. הטבלאות עצמן מצויות בסוף הספר "דיני תעבורה" מאות קדרון).

ההגנה לא סתרה את עדותו של המומחה שדחה את הטענה בנוגע להतארכות זמן התגובה ביחס לנוהג שעז לו הפעם הראשונה על האופנו. ודאי לא מקום בו מדובר בנוהג שומרה לנוהג באופנו. ההגנה לא העלה ספק סביר בנוגע לאחריות הנאשם, גם לא ביחס למינימיות הנהג המעורב.

מצאתי מקום כי בתיק הונחו די ראיות בפני, כדי להרשיע הנאשם בעבירות המוחסוטות לו.

אני מרושעה את הנאשם בעבירה של

פנית פרסה בנסיבות מחמירות בגיןוד לתקנה 44(א) לת"ת, ס"ס 6251, נהיגה בחוסר זהירות בגיןוד לתקנה 21(ג) סמל סעיף 2429 בקשר עם עבירה שגרמה לחבלה של ממש בגיןוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה סמל סעיף 2009 וכן בעבירה של התנהגות הגורמת נזק בגיןוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה סמל סעיף 2425, המוחסוטות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ו' تمוז תשפ"ב, 05 يول' 2022, במעמד הצדדים